

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

НИКОЛА АЛЕКСИЋ
(1808 – 1873)

Каталог изложбе

НОВИ САД, 2008

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

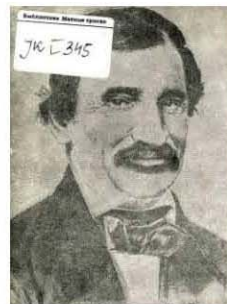
КАТАЛОЗИ ИЗЛОЖБИ

148

АУТОР КАТАЛОГА И ИЗЛОЖБЕ

Оливера Кривошић

Библиотека Матице српске приредила је изложбу поводом 200 година од рођења Николе Алексића. Изложба је отворена од 1. до 31. августа 2008. године у витринама испред Свечане сале Матице српске, а коришћена је грађа из збирки Библиотеке Матице српске и Рукописног одељења Матице српске (РОМС). Испод сваке каталожке јединице уписане су сигнатуре.

Никола Алексић је сигурно најплоднији наш сликар. Као изванредно добар човек, он је окупио око себе и око своје деце још неколико сиромашних сродничких (већином са женине стране) породица; говорило се да је за његовом трпезом свакодневно јело око двадесет душа, па је морао непрестано да ради. Тај напорни, са наше нарави изузетно напорни рад шкодио је, који пут, уметничким квалитетима његових слика, али не онолико – и то је карактеристично за наша честа посувраћења схватања и олаке савести при пресуђивању! – као што се код нас говорило и писало. Јер *молер Ника* – како су га снисходљиво називали – био је уметник, за наше прилике, првог реда, који је располагао извесним, врло ретким и апсолутним, сликарским врлинама. Његова колористична клавијатура није широка, али је обично врло фина – отмено дискретна и укусна. Он је више цртач, линеарац, и често опет, из мрачних тонова изазива облике и у том потмулом бујању дозвољава да кликну две-три само сонорније бојадисане тачке, какав смарагд на прстену или на брошу, или каква ружа у коси. Моделисање лика је Алексићу својствено; с једва нешто сенчења, с особито танано наслаганим валерима на белој пеги главе, особито на женским портретима, он постизава изванредан ефекат женске чистоте и мекоте, скоро као какав пунокрвни експресиониста. Уз то је јако волео старце и старице, сигурно због арабеска на њиховим избразданим лицима. Дакле, према Данилу, он је више пресан и тврд, али баш због тога молер-Никола никад није сладуњав.

Вељко Петровић, 1927

Никола Алексић је рођен у Старом Бечеју 1808. године од родитеља Ане и Јована, кројача. Родитеље је рано изгубио па га је себи узео старији брат Алекса, учитељ у Турђеву, и запазивши његов дар за сликарство одвео га као дечака, вероватно почетком двадесетих година, у Нови Сад да учи у радионици тада најславнијег српског сликара Арсе Теодоровића. У њему је Никола, како бележи његов биограф, нашао не само учитеља већ и стараоца, такорећи другог оца, кога се до краја живота сећао са поштовањем. Код Теодоровића је остао до његове смрти 1826. то јест до своје осамнаесте године, а догле је у сликарству толико напредовао да је и сасвим самостално слике израђивао. Заиста, први сигурни Алексићеви радови су два портрета, мушки и женски, из збирке Галерије Матице српске сигнирани мало претенциозно „Nikolaus Aleksitz pinxit 1826.“ По њима најбоље можемо видети шта је Алексић научио у радионици свог првог учитеља. Резултат на жалост, није повољан јер суво калиграфско исцртавање

бојом и неука моделација ових портрета показују да ученик још није био зрео за самосталан рад иако га исте 1826. године срећемо као пренумеранта књига у Новом Саду где је убележен као Никола Алексић, мајор. Зарадивши сликањем портрета нешто новца, а осећајући вероватно и сам да му је даље школовање неопходно, Алексић је у јесен 1828. отишао у Беч и уписао се 6. новембра исте године на Сликарску академију. На Академији је остао до краја 1830. и као што се из протокола академијиних види показивао одличан успех. Из њих сазнајемо да је у априлу 1829. уписан на класу цртања по антици и да је у летњим семестрима 1829. и 1830. године похађао класу историјског сликања. За време студија у Бечу трпео је велику оскудицу а помагао га је, као мецена, неки Немац кога је Алексић као и свог првог учитеља увек по доброту спомињао. И у току студија испомагао се сликањем портрета од којих су нам за сада позната два: портрет Јовановића, сликан у Бечу, строго цртачки наглашене форме и редуциране палете, и портрет Марије Трандафил у младости, настао у Новом Саду, који се по тврдој моделацији плавичастим сенчењем приближује каснијим радовима иако је глава у диспропорцији са бистом портретисане, могло би се рећи превелика и преозбиљна за њен скоро детињи узраст. По напуштању Академије Алексић је отишао у Италију, како његов биограф истиче „ради даљег усавршавања”. Тамо је дошао у додир са немачким сликарима назаренима.

Олга Микић, 1974

Ако је у сликању икона био по плодности раван Теодоровићу, по плодности у сликању портрета Алексић је далеко надмашио све своје савременике. Своје прве портрете радио је под очигледним утицајем свога првог наставника, што је сасвим разумљиво и оправдано. Први његови портрети су једноставни, тврдо моделовани, мало суморни по једноличности употребљених боја: сиво-бело-црвено, сиво-бело-плаво, сиво-бело-зелено. Алексић је успео да уђе у дух и манир Теодоровићевог сликарства, али је био без осећања за монументалност које је имао овај искусни мајстор, без оне карактеристичне унутрашње садржајности, и — наравно — без психолошке непосредности старог Фигеровог ученика.

Овај се портретски карактер нагло мења после Академије. Теодоровић се повлачи да уступи место Крафту и Валдмилеру, нарочито оном првом, који је увек био оптерећен извесном малограђанском преопширношћу у причању и преобилношћу у егзекуцији. У својим првим портретима после Беча — а ту се подразумевају и први портрети после Италије — Алексић упада у један богат и сложен колоризам, у чијем се темпераментном изливу ипак може назрети извештан метод. Његова схема је следећа: одећа претежно тамна, инкарнат светлоружичаст, позадина дубока и топла, лик издвојен пројцирањем главе на светли задњи план. Код жена он то чини обично чипканом капом или чипканим велом, украшеним интензивно обојеним цвећем или ришевима. Он црта мало укочено, дрвенасто, што његовим сонорно обојеним фигурама даје извештан гојински карактер, нарочито фигурама у колористичкој комбинацији: црно, црвено и бело. При томе је нарочито забављен сликањем накита — злата, драгог камења, бисера, емаља, филигранна. У томе није тако суверен и вешт као Данил, али је далеко привлачнији са потмулим сјајем и меким светлуцањем своје племените материје. Класичан пример таквог сликарства јесу његова платна

“Дама у црвеној наслоњачи”, “Старица са белом капом”, “Портрет жене са огрлицом”.

Миодраг Коларић, 1965

У импостацији, иконографији или начину сликања Никола Алексић није био откривалац новина и промена, али је све особености бидермајерске слике са лакоћом примењивао на неколико стотина својих портрета. Седеће и стојеће фигуре, бисте, допојасни прикази, скрштених или опуштених руку, са аранжманом завесе, на неутралној позадини или са продором у предео, варирао је у разноврсну, покретљиву и сликовиту поворку лица. Одрасли или старији, деца, жене или мушкарци, нису ометали мајстора да примени одговарајућу оркестрацију тонова, ритам гестова, акценте статусних или других симболичних порука. За српско сликарство често и изузетно успешно Алексић је постављао и двојне и вишефигуралне портрете. У компоновању, колористичком организовању, психологизирању, за Алексића није било препрека и тајни.

За потребе цркве прихватао је многобројне поруџбине, приморан на понављање композиционих решења, али ретко допуштајући да се наслуте копирања предложака. Серију тих послова започео је 1836. у Мољу, Радонићевом родном месту, где је требало обнављати иконе Арце Теодоровића. Губитак посла у Темишвару није га поколебао, па се већ следеће године нашао у Фибишу, убрзо у Великом Сент Миклошу, али не толико због поновних интервенција на иконама Теодоровића колико због замашног ансамбла зидних слика. У Банатском Аранђелову (Оросламош) 1839. ради на целокупној сликаној декорацији цркве, значи на иконостасу и зидовима храма. Поруџбине су следиле из године у годину; после Кувина, Сабадхеља и Српског Сент Мартона Алексић је 1845. године у Араду, најпре са зидним сликарством, а 1863. и новим иконостасом. Наиме, цркву Св. Петра и Павла саградио је још 1707. Јован Поповић Текелија. Праунук Сава Текелија је 1822. подигао торањ и позлатио крст са мајсторима из Русије, чијом је помоћи сневао да постане владар ослобођене Србије од Турака и обновитељ славеносрпског царства. Дакле, Темишварци су изабрали Данила, а Арађани свог мештанина Алексића да гробове Текелија наткрили новим сликарством.

Миодраг Јовановић, 1992

У време када је конкурисао за израду иконостаса катедралне цркве у Темишвару 1836. године био је становник Кикинде. Следеће године слика иконостас за румунску цркву у Фибишу, а 1838. године ради за цркву у Великом Сент Миклошу зидне слике на сводовима и зидовима наоса и припрате које су сада скоро сасвим премазане. За цркву у Оросламошу (Банатско Аранђелово) сликао је иконостас и зидне слике 1839. године, на овим пословима помоћник му је био Јован Суботић, сликар и позлатар, који је чини се и његов први ученик. Из Кикинде у Темишвар, где се настањује, прелази 1840. године, када се и жени са Маријом Станкић, ћерком граничарског официра из Вероне коју је упознао за време свог боравка у Италији. Крајем исте године на позив родбине прелази у Арад где добија држављанство, отвара уметничку радионицу и остаје до смрти.

(...) Никола Алексић је изразити класициста, савестан сликар, понекад можда сувише студиозан и сув, али са развијеним смислом за постављање прегледних и добро организованих композиција, па и оних највећег формата,

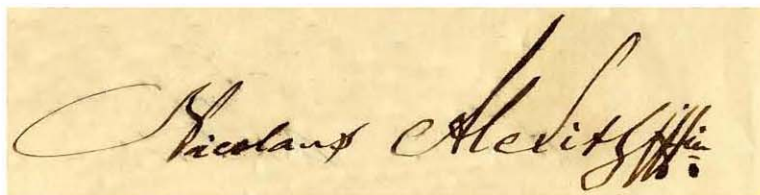
сигуран у пластичном моделовању фигура, одмерен у колориту, иако овај у црквеном сликарству садржи у себи и нешто назаренског шаренила.

Ипак, Алексићеве праве ликовне вредности треба тражити у његовом портретском сликарству. Суздржан у колориту, сигурног видљивог и доста строгог цртежа, без склоности ка декоративним елементима, високи уметнички домет на многим својим портретима постиже захваљујући префињеном осећању мере и сложеној психолошкој обради портретисаних, што чини и најбољим његове портрете рађене у класицистичком духу, за разлику од оних, на којима је чинио уступке наручиоцима, прилагођавајући се укусу претставника трећег staleжа који су били његова бројна клијентела, а које је сликао у стилским оквирима бидермајера.

Љиљана Живановић, 1976

Његова палета, увек натопљена неком фином, само њему својственом, осетљивости за доста неуобичајено однегован тон, ретко виђен код његових савременика, па и касније, имала је тренутке кад је засветлила и када су у њој синули и светлотужичасти, и светлоплави, и светложућкасти, и неки ређи, светлозелени или зеленкастосивкасти тонови; да, опет, утоне у тамносиве, скоро црне, или тамносмеђе тонове, уз призвук једва приметних и необичних зеленкастих тонова. Но, и када му се слика затамни скоро до црнила, кад постане дубоко сонорна, и засветли јој само лик портретисане личности, или неки детаљ, али не у пуном светлу, њена тамнина никад није загушена, него увек прозračна, понекад етерична, тако да и она емитује неки чудан сјај у којем је присутно неухватљиво светло. Није, додуше, Алексићев колорит увек био деликатан, чист и прозračан, као у најбољим портретима; нити је он са истим успехом усклађивао бојене односе и однегова племенит тон; као што није, у свим случајевима, украсне детаље – бисере, злато, емајл – на женским портретима, хомогено стапао у слици, него су се, понекад, наметљиво истицали, као детаљи које треба нарочито истаћи. Свакако да су узрок томе, колико његова позната плодност, толико можда, и извесни макар и несвесни уступци – мали, али довољни – укусу портретисаних грађана, још више грађанки. Но, прави узроци су, по мом мишљењу, као скоро код свих сликара, и кад су велики, они тренуци, кад дух мало посустане, кад осећања затаје, кад не постоји или утрне оно неопходно, оплођујуће зрачење између сликара и модела, и кад личност сликара некако устукне. Међутим, кад говоримо о најбољим врлинама неког уметника, па тако и Николе Алексића, онда с разлогом мислимо на оне испољене у најбољим сликама, по којима је особена личност у најпунијем степену.

Миливој Николајевић, 1974

РЕПРОДУКЦИЈЕ АЛЕКСИЋЕВИХ ДЕЛА

1. **Групни породични портрет породице сликара Николе Алексића, уље на платну**
2. **Портрет уметникове жене Маријете Алексић, уље на платну**
3. **Уметникова деца Јован и Корнелије, уље на платну**
4. **Портрет младог Душана Алексића, уметниковог сина, уље на платну**
5. **Портрет Душана Алексића, уметниковог сина, уље на платну**
6. **Портрет жене Душана Алексића, уље на платну**
7. **Иван Алексић, уметников унук, као дете, уље на платну**
8. **Портрет Косте Милетића, уље на платну**

9. **Портрет младе Марије Трандафил, уље на плеху**
10. **Портрет Софије Којић, уље на платну**
11. **Портрет Загорнице са унуком, уље на платну**
12. **Портрет генерала Петра Биге, уље на платну**

13. Портрет Заке Звекића, уље на платну
14. Портрет супруге Заке Звекића, уље на платну
15. Портрет Александра Кирића, уље на платну
16. Портрет Јулке Кирић, уље на платну
17. Портрет жене у белом, уље на платну
18. Портрет Димитрија и Милице Савић, уље на платну
19. Портрет свештеника, уље на платну
20. Портрет судије Јована Виловског, уље на платну
21. Портрет Јелене Виловске, уље на платну
22. Портрет Маријете Ридберг-Хариш, уље на платну

23. Портрет Александре Захаријевић, уље на платну
24. Портрет Еуфимије Малетић, уље на платну
25. Портрет адвоката Јоцића, уље на платну
26. Портрет Петра Крестића, уље на платну
27. Портрет др Ђорђа Крестића, уље на платну

28. Портрет Младена Јојкића, уље на платну
29. Портрет Трифуна Јојкића, уље на платну
30. Женски портрет, уље на платну
31. Портрет свештеника Ђурице Лаковића, уље на платну
32. Портрет Лауре Поповић, уље на платну
33. Портрет Катарине Лаковић, уље на платну
34. Портрет Алексе Лаковића, уље на платну
35. Портрет Михајла Којића, уље на платну
36. Портрет Стевана Секулића, уље на платну
37. Портрет Нове Тешина, уље на платну
38. Портрет Софије Ракић, уље на платну
39. Портрет Григорија Радака, уље на платну
40. Портрет Јулијане Радак, уље на платну
41. Портрет Константина Рајковића, уље на платну
42. Деца Николе Бибића, уље на платну
43. Портрет Ангелине Јовановић, уље на платну
44. Портрет официра, уље на платну
45. Портрет жене, уље на платну
46. Портрет жене са рукавицама, уље на платну
47. Портрет Николе Момировића, уље на платну
48. Портрет Душана Надашког, уље на платну
49. Портрет Јована Предраговића, уље на платну

50. Портрет жене у плавом, уље на платну
51. Бој Баје Пивљанина с Турчином, уље на платну
52. Богородица са Христом, уље на дасци
53. Архангел Гаврило, уље на дасци
54. Непознати Архијереј, уље на дасци
55. Непознати Архијереј, уље на платну
56. Свети Никола спасава морепловце, уље на платну
57. Лот са кћерима, уље на платну
58. Милостиви Самарјанин, уље на платну
59. Каин убија Авеља, уље на платну
60. Салома, уље на платну
61. Иконостас српске цркве у Мољу
62. Иконостас румунске цркве у Фибишу
63. Иконостас српске цркве у Банатском Аранђелову

64. Иконостас српске цркве у Српском Светом Мартону

65. **Иконостас српске цркве у Српском Светом Петру**
66. **Иконостас српске цркве у Елемиру**
67. **Иконостас српске цркве у Куманима**
68. **Иконостас српске цркве у Новом Милошеву**
69. **Иконостас српске цркве у Радојеву**
70. **Иконостас српске цркве у Малом Бечкерекy, *детал***
71. **Иконостас српске цркве у Варјашу**
72. **Иконостас српске цркве у Араду**
73. **Иконостас српске цркве у Госпођинцима**
74. **Иконостас српске цркве у Остојићеву**
75. **Апостоли** (са иконостаса румунске цркве у Кувину)
76. **Иконостас капеле манастира Ходоша**
77. **Сретење** (зидна слика из српске цркве у Новом Кнежевцу)
78. **Крштње** (зидна слика из српске цркве у Новом Кнежевцу)
79. **Страшни суд**, *детал* (зидна слика из српске цркве у Новом Кнежевцу)
80. **Милош Обилић убија Мурата** (зидна слика из српске цркве у Остојићеву)

81. **Васкрсење Лазара** (слика на зиду српске цркве у Мокрину)

КАТАЛОЗИ ИЗЛОЖБИ

82. Никола Алексић / [каталог Вукица Поповић]. - Зрењанин ; Кикинда : Народни музеј, 1965. - [24] стр.
Ук I 345
83. Популарна дела српског грађанског сликарства XIX века / [предговор и каталог Олга Микић]. - Нови Сад : Галерија Матице српске, 1969. - 58 стр.
Ук III 1349
84. Алексић Никола : сликар : (Стари Бечеј, 1808 - Арад, 1873) / Вера Ристић, Миодраг Јовановић, Никола Кусовац
У: Јован Поповић и његови савременици у српском сликарству / [организатор] Галерија "Јован Поповић" [и] Народни музеј, Београд. - Опово : Галерија "Јован Поповић", 1970. - Стр. 28-29.
Ук III 3649
85. Дело Николе Алексића / [уводне студије Миливој Николајевић, Олга Микић ; каталошки део Љилјана Живановић ; фотографије Тинка Пивнички, Миодраг Јовановић, Стеван Бикит]. - Нови Сад : [Галерија Матице српске], 1974. - 30 стр., [58] стр. с таблама репродукција.
Ук III 4336
86. Nikola Aleksić / Symposion "Novak Radonić", Ada - Mol, septembar 1976. ; [tekst i postavka Ljiljana Živanović ; prevod na mađarski jezik János Aladics]. - Ada ; Mol : Symposion Novak Radonić, 1976. - [42] str.
Ук III 7207
87. Српско сликарство и графика у доба романтизма / [аутори каталога Миливој Николајевић ...[и др.]]. - Нови Сад : Галерија Матице српске ; Београд : Народни музеј, 1976. - 65 стр., [70] стр. с таблама репродукција.
Ук III 189
88. Портрет жене у српском сликарству XIX века / [аутор изложбе, каталога и поставке Никола Кусовац]. - Врбас : Дом културе, 1977. - [22] стр.
Ук I 1052
89. Уметничко благо Срба у Румунији / [аутори каталога Миодраг Јовановић, Лепосава Шелмић, Никола Кусовац ; аутори изложбе и поставке Лепосава Шелмић, Никола Кусовац, Миодраг Јовановић]. - Београд : Народни музеј ; Нови Сад : Галерија Матице српске, 1991. - 64 стр.
Ук III 1619

ЛИТЕРАТУРА

90. Српска православна митрополија карловачка / за уредништво одговара Мата Косовац - У Карловцима : Саборски одбор, 1910. - 1202 стр.
III 15758
91. Српска уметност у Војводини / Вељко Петровић и Милан Кашанин. - Нови Сад : Матица српска, 1927. - 135 стр., 202 листа с таблама.
IV 20842
92. Архивски прилози за биографије југословенских сликара / Алекса Ивић. - Нови Сад : [Матица српска], 1930. - 16 стр.
П. о.: Летопис Матице српске ; књ. 324, св. 2-3.
III 1747
93. О радовима сликара Николе Алексића код Румуна 1844 год. / Иван Алексић.
У: Гласник Историског друштва у Новом Саду. - 9, 2 (24) (1936), стр. 192-193.
II II 24
94. Два века српскога сликарства / Милан Кашанин. - Београд : Државна штампарија, 1942. - 42, [128] стр. с таблама.
IV 3451
95. Aleksić Nikola / M. Kol.
У: Enciklopedija Jugoslavije. 1, A-Bosk / [glavni redaktor Miroslav Krleža]. - Zagreb : Leksikografski zavod FNRJ, 1955. - Str. 61-62.
Пр 369\1\5
96. Прилог за хронолошко-топографски преглед кретања српских уметника у XIX веку / Н. [Ненад] Симић.
У: Рад војвођанских музеја. - 7 (1958 [шт. 1960]), стр. 162-171.
II III 1143
97. До сада непознат портрет од Николе Алексића / Бела Дуранчи.
У: Рад војвођанских музеја. - 10 (1961 [шт. 1963]), стр. 167-168.
II III 1143
98. Ликовни рационализам / Миодраг Коларић.
У: Класицизам код Срба / Миодраг Коларић. - Београд : Просвета, 1965. - Стр. 81-155.
III 19816
99. Православне цркве у Остојићеву у XVIII-XIX веку : прилог историји српске уметности XVIII-XIX века / Рајко Ј. Веселиновић.
У: Рад војвођанских музеја. - 14 (1965 [шт. 1968]), стр. 288-304.
II III 1143

100. Srpsko slikarstvo XIX veka. - Beograd : Narodni muzej, 1965. - 66 str., [45] listova s tablama reprodukcija.
II 436423
101. Српски уметници у Италији у XIX веку / Миодраг Јовановић.
У: Зборник за ликовне уметности. - 12 (1976), стр. 181-198, [6] стр. с таблама.
II П 1880
102. Nikola Aleksić : 1808-1873 / Milivoj Nikolajević.
У: Razmišljanja o slikarstvu / Milivoj Nikolajević. - Novi Sad : Vojvodanska akademija nauka i umetnosti, 1984. - Str. 43-49.
III 80487
103. Нови подаци о сликарској породици Алексић / Олга Микић.
У: Свеске. - 17 (1986), стр. 129-132.
II П 4562
104. Српско сликарство XIX века / Олга Микић.
У: Галерија Матице српске - Нови Сад : Матица српска : Галерија Матице српске, 1990. - Стр. 41-51.
IV 19115
105. Никола Алексић : животна реалност / Миодраг Јовановић.
У: Међу јавом и мед сном / Миодраг Јовановић. - Београд : Српска академија наука и уметности, 1992. - Стр. 240-255.
III 408294
106. Алексић Никола / Вељко Петровић.
У: Српски писци и сликари / Вељко Петровић. - Сомбор : Градска библиотека "Карло Бијелички", 1994. - Стр. 256-257.
II 13448
107. Srpski spomenici u Rumuniji / Vukica Popović. - Subotica : Subotičke novine, 1996. - 342 str.
III 415115
108. Сликаство Темишварске епархије / Миодраг Јовановић. - Нови Сад : Матица српска, 1997. - 573 стр., XVI стр. с таблама.
III 415926
109. Српски манастири у Банату / Миодраг Јовановић. - Земун : "Драганић" ; Нови Сад : Покрајински завод за заштиту споменика културе, 2000. - 201 стр., [45] стр. с таблама, [1] лист с таблом.
IV 22895
110. Građanski portreti XIX veka / Ljiljana Lazić.
У: Čuvar baštine. - God. 1, br. 2 (dec. 2001), str. 69-72.
II III 18051
111. Сликарска породица Алексић / Олга Микић. - Нови Сад : Матица српска, 2002. - Стр. 173-183
II. о.: Темишварски зборник; бр. 3, 2002.
III 440922

112. Три века Текелијине цркве / [аутори Драгутин Остојић ... и др. ; уредник Стеван Бугарски]. - Темишвар : Савез Срба у Румунији, 2002. - 254 стр.
II 450393
113. Српска православна црква Св. Сава у Мољу / [аутор Сава Љубичић ; превод на мађарски Габор Тури ; превод резимеа Ерика Пап ; цртежи Лука Аћимовић, Лена Сабо Ђурановић ; фотографије Жељко Вукелић]. - Суботица : Међуопштински завод за заштиту споменика културе, 2003. - 22 стр.
I 46780
114. Уметност и уметници / Милан Кашанин. - Београд : Завод за уџбенике и наставна средства, 2004. - 249 стр.
III 443066
115. Дело Николе Алексића : (1808-1873) / Олга Микић.
У: Српско сликарство 18-20. века / Олга Микић. - Нови Сад : Галерија Матице српске, 2005. - Стр. 199-228.
III 443701
116. Српско црквено градитељство и сликарство новијег доба / Миодраг Јовановић ; [превела са српског на енглески језик Драгана Ђукић-Станојевић]. - Београд : Завод за уџбенике, 2007. - 259 стр.
IV 26500

ФАКСИМИЛИ

117. Писмо Николе Алексића Александру Рајачићу писано у Панчеву 30. септембра 1859. године.
РОМС 28.900
118. Писмо др Раде Симоновића писано у Сомбору јануара 1926. године др Владану Јојкићу у коме спомиње сликара Николу Алексића.
РОМС 20.402

НИКОЛА АЛЕКСИЋ
1808 - 1873

Издавач
Библиотека Матице српске
Нови Сад
Матице српске 1

Уредник
Миро Вуксановић

Аутор Каталога
Оливера Кривошић

Припрема
Оливера Михајловић

Умножавање
Миранда Антић

Повез
Милорад Родић

Тираж
50 примерака